

Κατέχουσι δὲ συγχρόνως ὑπερτάτην καὶ θελκτικὴν ιδιότητα, τὴν εὐαισθησίαν, δι' ἧς ἀποβαίνουσιν ἔξοχοι μεταξὺ τῶν μάλιστα διακρινομένων μεγαλοφυῶν. Τὸ ἔργον τοῦ 'Ρακίνα εἶναι μεστὸν τῆς ιδιότητος ταύτης. Τὴν καρδίαν τοῦ ποιητοῦ τούτου ἐπλήρου ἀγάπῃ ἄπλετος, ἥτις ἐπανθεῖ ἐπὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, καθιστῶσα αὐτὸ ἐράσιμον. Τὴν θέσιν τοῦ 'Ρακίνα ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἐν γένει τῇ συγγραφῇ ἔδωκεν αὐτῷ ἡ ιδιότης αὕτη.

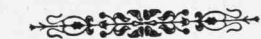
Κατὰ ταῦτα ἐν τοῖς δράμασι τοῦ 'Ρακίνα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοῖς τοῦ Κορνηλίου ὁ ἄνθρωπος γίνεται θῦμα τοῦ πάθους. Ὡς ἐν τῷ πραγματικῷ βίῳ συμβαίνει συνηθέστερον, τὸ συνειδὸς παλαίει πρὸς αὐτὸ καὶ ταραττεῖ διὰ τῶν ἐλέγχων αὐτοῦ τὴν καρδίαν, πλὴν συχνὰ αἰσθάνεται τὸ συνειδὸς ἑαυτὸ ἀνίσχυρον πρὸ τῆς μοιραίας καὶ τυφλῆς ὁρμῆς τῶν παθῶν καὶ τῆς ἀκαταγωνίστου αὐτῶν δυνάμεως.

Θεαταὶ τῶν δραμάτων τοῦ Κορνηλίου αἰρόμεθα πρὸς στιγμὴν ὑπὸ τοῦ ὕψους τοῦ φρονήματος τῶν δρώντων προσώπων καὶ τῶν ἰδεῶν αὐτῶν, ἡ φαντασία ἡμῶν ὀργᾷ πρὸς τὴν μίμησιν ἐκείνων· ἀλλ' ἡ ἀνθρωπίνη ἀδυναμία κατισχύει καὶ κρατεῖ ἡμᾶς ἐν τῇ ἀσθενείᾳ.

Ἐνῷ θεαταὶ τῶν δραμάτων τοῦ 'Ρακίνα ἀναγνῶριζομεν ἐν τῇ πάλῃ ταύτῃ ἡμᾶς αὐτοὺς, συμπάσχομεν μετὰ τῶν θυμάτων τοῦ δράματος καὶ ἴσως συνετιζόμεθα πῶς βλέποντες τὰ κοινὰς ἡμῶν ἀδυναμίας τιμωρουμένας.

Τοιοῦτος ὄντος τοῦ ἔργου ἑκατέρου, ἀμφότεροι εἶναι εὐγενῆ πνεύματα συντείνοντα εἰς τὴν ἐξωράϊσιν τοῦ ἀνθρώπου. Πλὴν ἀντιζηλταὶ καὶ σκευφαῖαι ἐπὶκραναν τὸ γῆρας τοῦ ἐνὸς καὶ τὴν νεότητα τοῦ ἑτέρου.

ΣΕΒΑΣΤΗ Ν. ΚΑΛΔΙΣΠΕΡΗ

ΕΒΧΑΣ' ΤΟ . . .

"ΑΧ τὸ στεφάνι ποῦ ἐπλεξες
Στ' ὀλάνθιστο λιβάδι,
Καὶ ρυγικὸ μας ἔπιψες
Μιὰ μέρα γὰ γενεῇ,

✠
Εἶχας' το καὶ τὰ δάκρυα μου
Ποῦ σκόρπισα ἔνα βράδυ,
Τὸ μάρανar, τὸ μάρανar,
Ξαρθοῦλά μου ὄρφανή.

"ΑΧ τὸ στεφάνι ποῦ ἐπλεξες
Στ' ὀλάνθιστο λιβάδι,
Ξεφυλλισμένο τὸ ἀπλωσα
Στὸ μαῦρό μου στρωμνί,

✠
Νὰ ρέψω ἀπὸ τὰ μῦθρά του
Κάπιο θλιμμένο βράδυ,
Καὶ γὰ πνιγτῶ ἀπ' τὸ μόσκο του,
Ξαρθοῦλά μου ὄρφανή.

ΣΩΤΗΡΗΣ Ε. ΣΚΙΠΗΣ

